

— Графинята не е умрѣла, казва му мѣмецътъ докторъ, но съпругътъ и графъ Лѣвичъ.

— Хж-а! че за туй ли трѣгва.

— За туй. Но понеже не мя пыташъ, отъ какво е умрѣлъ, казувамъ ти, че умрѣлъ отъ дама и отъ едно писмо, коего приелъ малко прѣди да умре, което ще каже че е умрѣлъ отъ двѣтъ, Въобрази си горкыйтъ този мъжъ. че люби гламаво женъ си, на който той бѣ съвършено отвратителенъ и неспособенъ. Бѣшъ вече отъ нѣколко врѣме боленъ въ Курляндіѣ. Той мислялъ че жена му живѣе тихо въ Парижъ и го чака да ся завърне. Но тутакъ си ся научава отъ вѣстницитъ, че графинята дошла въ Петербургъ, че побутала всяко камъче за да види императора, който, настрѣвенъ отъ прелеститѣ и краснорѣчіето ѝ, простилъ дванадесетъ Поляцы, между които и нѣкого си на име Волскый. И понеже зналъ че ты си посѣщавалъ вечернытъ нейны кругове въ Парижъ, че си хубавецъ и съ доблѣстна душъ, и че графинята не тя гледала съ лоше око, помислилъ си че ты си ѝ любовникъ, и толкозь повече, защото тя отъ Петер-